

פירוש הרשב"ם שם.

כל דבר, שאדם הקדיש, הראוי למזבח

כל שאינו ראוי לא למזבח ולא לבדק הבית, כגון: חלב גבינה מוריים אשפה עשבים וכדומה, ודינם לימכר, ומדמיהן יקנו צרכי מזבח או צרכי בדק הבית, כפי שהקדיש המקדיש, מועלין בו (444). כמו שיבואר (445).

כיצד?

הקדיש בור מלא מים, והמים ראויים לבדק הבית ולא למזבח (446), אשפה מלאה (447)

ג-א וְלֹא לְבִדְקַת הַבַּיִת, כגון: שור וכבש ועז תמימים, שאסור להקדישן לבדק הבית (442), וכן תורים ובני יונה סולת ולבונה ויין ושמן. וכל אלו אינן ראויין לשקען בבגין. או, כל הראוי לבדק הבית ולא למזבח, כגון: זהב וכסף ואבנים יקרות, וכדומה. או, אפילו (443),

שם עט ב שהוא מחלוקת תנאים], לגבי הקדש הכל מוקדש.

445. הר"ן שם כתב פירוש אחר: כל הראוי למזבח ולא לבדק הבית, והקדישם לבדק הבית, וכן נמי דברים הראויים לבדק הבית, והקדישן למזבח, או שהקדיש למזבח ולבדק הבית דברים שאינם ראויים להם, אף על פי שהקדיש דבר שאינו ראוי, מועלים בהם ובמה שבתוכן.

וכתב שלמד כן מפירוש הרמב"ם. וזה לשון הרמב"ם [פרק ה מהלכות מעילה הלכה א]: אחד המקדיש לבדק הבית דבר הראוי לחזק הבדק, כגון: אבן או קורה. או, המקדיש לבדק הבית דבר הראוי למזבח, כגון: כבשים ותורים. או, המקדיש למזבח דבר הראוי לבדק הבית, כגון: אבן וקורה. או, המקדיש לזה ולזה דברים שאינן ראויין לא לזה ולא לזה, כגון: המקדיש תרנגולין וחומץ וציר או קרקע, אפילו הקדיש אשפה מלאה זבל או עפר או אפר, מועלין בכולן משעה שהוקדשו עד שיפדו דברים הראויין להפדות.

446. לבדק הבית ראויים, לגבל בהם את הטיט, לצורך חיזוק בדק הבית.

ואינם ראויים למזבח, כי את הקרב והכרעים רחצו באמת המים שבעזרה. רשב"ם ותוס'. וכתב התפארת ישראל, שלא הוצרכו לומר כן, כי אף אם הם ראויים להדחת קרבנות, וכי בשל כך יחשבו כקדשי מזבח?!

442. מפני שאסור להקדיש תמימין לבדק הבית, ואם הקדישן, אינם יוצאין מידי מזבח [תמורה לג א].

כן כתבו הראשונים.

והילכך, כתב הר"י מיגאש, לא שנה התנא חלוקה רביעית: "כל הראוי למזבח ולבדק הבית", מפני שמה שראוי למזבח, הרי הוא למזבח.

443. כתב הרשב"ם [שם]: המשנה נשנתה כפי סדר חשיבותם. קדשי מזבח חשובים מקדשי בדק הבית, וקדשי בדק הבית חשובים מקדשי דמים, הילכך, שונה בדרך "לא זו אף זו", לא רק אלו החמורים, מועלין בהן ובמה שבתוכן, אלא אפילו הקלין.

444. גירסת המשנה.

והגירסא בכבא בתרא שם: מועלין בהן ובמה שבתוכן. וכתב שם הרשב"ם, שמדובר שלא הזכיר במפורש שמקדיש את המים שבבור, ובכל זאת, נתקדשו המים, הואיל והבור היה מלא בשעת ההקדש.

ומשמע מדבריו, שזהו חידוש המשנה.

והרשב"ם פירש כן, כי כן משמע שם בסוגיא, שהגמרא הביאה משנה זו בקשר למשנה היא [עז ב] "המוכר את החמור מכר סיח... מכר בור מכר מימיה". וכתב שם המאירי, ואף על פי שלענין מכר, מכר את הבור לא מכר מימיו [עייין